

IOSIF NAGHIU PODUL DE VÂNT

PERSONAJELE:

PAUL, 40-50 de ani

CHRIS, 22-25 de ani

1

Birou într-un bar de noapte. Prin ușa deschisă se zărește o masă de biliard. Paul vorbește la telefon.

PAUL: Chris!... Chris, mă auzi? Ești în mașină?... *(Lumina se aprinde în interiorul unei mașini. Spoturile de lumină se vor schimba după necesități.)* Răspunde odată! Chris! Chris!...

CHRIS: Alo, da!...

PAUL: Tu ești, Chris?...

CHRIS: Alo, eu sunt!... Paul!...

PAUL: Chris, tu ești? Slavă Domnului! Te caut de o vreme. Începusem să-mi fac griji. Ești lângă pod? În mașină? Poți să-mi răspunzi?

CHRIS: Da, pot să-ți răspund.

PAUL: Deci ești tot lângă pod? Lângă Podul de Vânt?

CHRIS: Da, Paul. Sunt în mașină. Tot lângă Podul de Vânt.

PAUL: Mă bucură, Chris. De ce n-ai răspuns până acum? S-a întâmplat ceva? A fost o întrerupere? Știi, am avut o clipă de spaimă. Nu azeam decât apelurile mele continue, tăcerea din receptor și, apoi, un zgomot ciudat, tare ciudat. Noroc că mi-ai răspuns până la urmă. Spune-mi, poți să vorbești?

CHRIS: Pot, sigur că pot!

PAUL: Atunci e bine, înseamnă că nu ai pe nimeni în jur. Terenul este curat?

CHRIS: Da! Terenul este curat. Sunt în mașina mea, lângă Podul de Vânt. Nu ne ascultă nimeni. Nu ne înregistrează nimeni, dacă asta vrei să știi.

PAUL: Nu te enerva, Chris, nu ai motive. Doar cunoști regula. Și apoi, ți-am mai spus, nu? Am auzit... Mi s-a părut că aud ceva ciudat în interiorul mașinii. *(Pauză.)* Nu cumva ai răcit? Nu cumva ai guturai?...

CHRIS: Nu, nu am răcit.

PAUL: Asta e bine, Chris! N-aș fi vrut să boalești din cauza mea. Îmi închipui că te-a bătut destul de tare vântul pe pod.

CHRIS: Pe ce?...

PAUL: Pe pod!... Alo, mă auzi, Chris? Ce se petrece acolo? Parcă iar se aude ceva! Chris!... Chris!...

CHRIS: Cine a zis că am fost pe pod?

PAUL: Cum?... N-ai fost pe pod?

CHRIS: Nu, n-am fost pe pod.

PAUL: Nu te-ai dus pe pod, Chris?... *(Zgomot, un fel de tuse înecăcioasă.)* Nu ai vrea să-mi explici? Doar aveai o treabă acolo. O treabă de zece mii. O treabă pe care o puteai face doar tu. *(Pauză.)* Răspunde odată și nu mai tuși atât! Sau, dacă tușești, recunoaște măcar că ai răcit! Nu e nici un păcat. Nu e nici o rușine. Acolo, pe pod, bate un vânt de te smintește!

CHRIS: Ți-am spus că n-am fost pe pod. Și nu sunt răcit. Mai vrei să știi și altceva, Paul?

PAUL: Ce?... Dacă mai vreau să știu și altceva?... Tu ai înnebunit, Chris? Atâta găsești să mă-ntrebi? Pe mine?... De acolo de unde ești? De lângă Podul de Vânt?... Din Lancia aia neagră de lux?... În care taci și tușești?... *(Îl imită.)* „Mai vrei să știi și altceva, Paul?” *(Tare.)* Sigur că vreau să știu. Te-am trimis cu o treabă acolo! O treabă de zece mii. Pe care te-ai angajat să o faci. Și pe care până acum trebuia să mi-o confirmi. Ca s-o confirm și eu mai departe. *(Pauză.)* Ei bine, Chris, ești atât de drăguț să-mi spui dacă ai făcut-o? Dacă n-ai avut greutate în execuția... Mă rog, în executarea ei?... *(Zgomot ciudat, continuu.)* Alo!... Răspunde odată și nu mai tuși atât! Ai înțeles? *(Pauză.)* Tusea nu-i un răspuns, Chris! Poți spune orice despre ea, că-i o inflamare a căilor respiratorii, o meteahnă, o alergie, ce vrei, dar nu-i un răspuns. Vrei să-ți spun eu ce e tusea în cazul de față? E o boală! Un fel de boală de care nimeni n-are nevoie acum. O boală pe care eu, unul, nu mi-o doresc. Și nici ție nu ți-o doresc, Chris... Înțelegi?...

CHRIS: Da, înțeleg!

PAUL: Atunci e bine! Continuă!

CHRIS: Să continuu?

PAUL: Oh, fir-ar să fie de treabă, atunci începe măcar!... Dar te-a potcovit rău tusea asta! Te-a întors pe dos! Te-a făcut harcea-parcea!... Cred că ți-ar pica bine niște vodcă și niște piper. Știi unde le găsești. La mine la club. Te așteaptă alături de cei zece mii. Dacă ai făcut treaba pentru care te-ai dus. Dacă l-ai lichidat pe omul care ne incomoda. Spune-mi că ai făcut-o. Că nu mai ai pentru ce sta acolo. Și bagă-ți odată piciorul în pedala aia de viteză. Vino încoace direct. Sper că mai știi unde e „Clubul Sugarilor”. Sper că n-ai uitat drumul...

CHRIS: Nu, nu l-am uitat. Doar că...

PAUL: Atunci este bine! *(Pauză.)* Cum?... Doar că?... Alo! la stai puțin!... *(Zgomot lângă mașină.)* Ai pe cineva lângă tine?

CHRIS: Liniștește-te, sunt singur, Paul!

PAUL: Și totuși aud un zgomot suspect. Acolo, alături de tine! Pe mine nu mă îmbrobodești, am un auz clasa-ntâi! Îți și spun ce aud, ceva sec, hârșăit, mărunțit, ca de foarfecă ruginită, de pâslă, ce taie ceva pe dinăuntru. Asta aud. Sau asta cred că aud. Nu ai vrea să fii atât de drăguț să-mi spui ce este cu adevărat?...

CHRIS: E o tuse.

PAUL: Asta spuneam și eu: tusea ta.

CHRIS: Nu e a mea, Paul.

PAUL: Ha, ha, te-am prins, Chris. Asta vroiam să aud. Că nu e tusea ta! Cine mai este cu tine, Chris, cine mai este cu tine?...

CHRIS: Nu e nimeni!

PAUL: Să fiu al naibii dacă mai înțeleg! (Pauză.) Atunci te mai întreb încă o dată. Fii atent!... Ai probleme?... Ai nevoie de cineva care să-ți dezlege niște cuvinte încrucișate? Sau care s-au încrucișat pe neașteptate?...

CHRIS: Nu am probleme. Nu dezleg nici un fel de cuvinte încrucișate. Nu m-am încrucișat cu nimeni...

PAUL: Poate ar trebui să vin la tine, să te ajut...

CHRIS: N-ai cum să mă ajuți, Paul! Ți-am spus, nu e nimeni cu mine.

PAUL: Atunci explică-mi ce se întâmplă acolo. A cui este tusea aia belită de lângă tine, dacă nu a ta?

CHRIS: Ți-aș spune, dar am impresia că n-ai să mă crezi.

PAUL: Ce-ar fi măcar să încerci?

CHRIS: E tusea mortului.

PAUL: Tusea... He, he, he, te ții de prostii.

CHRIS: Din păcate, nu prea am chef. Dar deloc.

PAUL: Morții nu tușesc.

CHRIS: Al meu tușește. (Pauză.)

PAUL: E clar! Treaba te-a obosit. Vorbești aiurea-n tramvai. Halucinezi. Ai febră. Ce-ar fi să te duci să te culci? Vorbim mâine. Sau nu! Vino încoace. Să stăm acum de vorbă.

CHRIS: Mă tem că n-o să putem.

PAUL: Chris! Ce dracu' se-n întâmplă? Ce-ai pățit? Nu cumva te-au prins cei de dincolo? Te-ai dus până dincolo, Chris? De ce ai făcut asta? Doar ți-am spus că ăia de peste pod sunt periculoși. Că dincolo e terenul lor de joc. De ce nu m-ai ascultat? Trebuia să faci totul conform planului stabilit. Atât, și nimic mai mult. Trebuia să lichidezi o figură inutilă din peisaj. Atât! Pentru asta aveai podul. Malul râului. Apa! Noaptea! Vântul! Vifomița! Pustietatea! Destul ca să-i poți pune pistolul la ceață și să apeși pe trăgaci. Pac! Gata! Cortina și zece miișoare! De ce nu m-ai ascultat?

CHRIS: Era vânt, Paul. Era un vânt prea puternic.

PAUL: Stai puțin! Lasă-mă să-nțeleg! Să-mi iau pastilele pentru inimă. (Pauză.) Acum e mai bine! (Pauză.) Deci nu te-ai aventurat peste pod?

CHRIS: Nu!

PAUL: Slavă Domnului! Deci nu te-au prins cei de dincolo. Ești de partea asta a râului?

CHRIS: Da! Sunt de partea asta a râului.

PAUL: Și pe Nicky-Guriță l-ai lichidat?

CHRIS: Ți-am spus doar...

PAUL: E-n regulă, Chris. Mi-a venit inima la loc. (Pauză.) Atunci ce-ar fi s-o luăm mai mărunț? Știi, astă-seară ori ești tu prea obosit, ori sunt eu tare de cap. Să cădem la o înțelegere. O luăm pe-n dește. Timp avem. Spune-mi totul de-a fir a păr. Încet, clar. Răspicat. Cu lux de amănunte. Ca și când ai vorbi despre sex. Ca și când ai povesti cum ai ademenit o gagică tânără și frumoasă în mașină.

CHRIS: Dar asta am și făcut!

PAUL: Ai ademenit o gagică-n...?

CHRIS: Pe Nicky-Guriță. Înțelegi? Era prea frig afară. Și îmi uitasem pardesiul la club. Cred că și acum e pe-acolo, cu o grămadă de bile ascunse în buzunar. Când cineva le atinge, bilele se ciocnesc de parcă ar fi vii. Bun! Deci pe Nicky-Guriță l-ai ademenit în mașină. Până aici totul e clar. Și eu aș fi procedat la fel dacă

îmi uitam pardesiul la club. De ce să ieși afară pe ger? Mai bine să chemi victima în mașină. O idee ingenioasă. Curată. Fără probleme... Parcă și văd motorul încălzit, tremurând, duduind. Aburii ieșind ușor prin capotă. Tu, la volan, el, lângă tine, cu gura încă albită de ger. Dezmoțindu-și genunchii sub bordul mașinii. (Pauză.) Totul s-a petrecut cum ți-am spus, Chris?

CHRIS: Totul a fost așa cum ai spus, Paul. Ai relatat totul de parcă ai fi fost aici. În afară de un mic amănunt. (Pauză.)

PAUL: Care?

CHRIS: Tusea lui Nicky-Guriță. Te băga-n sperieți. (Pauză.) Era groaznică. Horcăită. Lipsită de orice șanse. Îngropată în piept ca într-un cavou de familie. Îi dădea exact diagnosticul. Timpul pe care îl mai avea de trăit. Câteva săptămâni. Câteva zile. Și nici una din ele pe vreun țarm înșorit.

PAUL: Nenorocitul! Căuta să te-nduioșeze. Degeaba! Dacă nu-l terminai, îl lichidai cei de pe celălalt mal. Era dator vândut. Nu scăpa decât rămânând acolo, pe pod. Cât poți să stai pe un pod, să cerșești mila lui...?

CHRIS: Tremura și tușea. Tremura și tușea.

PAUL: Răcise.

CHRIS: Da, răcise pe pod. Încă sperând o iertare venită de undeva. Două zile și două nopți. Fără palton pe el. Așteptând un semnal de la una din cele două margini ale aceluiași pod de vânt. Oricare. (Pauză.) Nimic. Vânt. Nemișcare. Tăcere. Ger. Și el la mijloc, nevenindu-i să creadă că nu mai face parte din joc. Că va trebui să plătească cu amărâta-i de viață pentru tot ce-a făcut. (Pauză.) Am scos pistolul. L-am îndreptat către el. Încet. Fără grabă. Am tras. A rămas țeapăn, nemișcat, parcă temându-se să nu-mi murdărească bancheta. Am deschis portiera și i-am dat drumul în apă. (Pauză.)

PAUL: O treabă murdară. Trebuia făcută de cineva.

CHRIS: Mi-ar plăcea să cred la fel.

PAUL: Nu începe din nou. S-a terminat, înțelegi? Pune mașina în mișcare și vino repede la club. Avem nevoie de tine.

CHRIS: Și voi?...

PAUL: Sigur că... (Pauză.) Cum ai spus, Chris? Și noi?...

CHRIS: Vrei să-ți spun adevărul până la capăt, Paul?

PAUL: Gata! L-ai spus! S-a terminat! Un parior păgubos mai puțin. Vino acasă...

CHRIS: Vrei să ți-l spun, Paul?

(*Linie. Respirație grea.*)

PAUL: Bine, spune-mi-l.

CHRIS: Și EA are nevoie de mine!

PAUL: Și EA?... Stai puțin, Chris... Care EA?...

CHRIS: EA! Nu spuneai c-o auzi?... (Pauză.)

PAUL: Da, da!... Așa spuneam... Doar că...

CHRIS: Atunci sper că ai înțeles. N-o pot lăsa. Nu mă mai are decât pe mine. Nu mai are la cine se duce. O auzi?... (*Tuse prelungă, înceată.*)

PAUL: O aud, Dumnezeii mă-sii de treabă! O aud!... Dar așa ceva-i imposibil!... Chris!...

CHRIS: Ți-am spus: mai are doar câteva săptămâni, câteva zile. Și nici una din ele în Canare. N-o pot lăsa! Nici măcar Nicky-Guriță n-ar fi lăsat-o dacă nu-l lichidam. Nu crezi!

PAUL: Ba da, Chris!... (Pauză.) Alo, alo, Chris!...

CHRIS: Mă bucur că mă aprobi. Și că nu te superi. Asta îmi va ușura treaba. Și dacă ne vom mai vedea vreodată-n

viață... Dacă voi mai veni vreodată să aud bilele alea de biliard...

PAUL: Ne vom vedea, Chris, ne vom vedea!

CHRIS: Încă ceva: dacă socotești că am încălcat regula jocului...

PAUL: N-ai încălcat nici o regulă, Chris. Nici una! Ți-ai făcut treaba perfect.

CHRIS: Știi unde pot fi găsit. La Podul de Vânt. Puteți trimite oricând un băiat după mine.

PAUL: Dar bine, Chris, cum îți...

CHRIS: Un singur lucru să-i spui. Să nu facă aceeași greșală. Să nu tragă atunci când se-aude. Înțelegi? Nu când se-aude... Pentru că atunci... EA... Tusea mortului... Va rămâne cu el... Aici, lângă Podul de Vânt! Înțelegi, Paul?... Poți înțelege?...

(Tuse înecăcioasă, prelungă.)

PAUL: Alo, Chris!... Chris!...

(Șuier puternic de vânt.)

2

Biroul lui Paul. Încăpere cu ferestre largi care panoramează orașul. Birou masiv, bar, pereți plini de tablouri; unele, de valoare. Combine muzicale complexe. Se aude o arie de Rossini. Paul și Chris, față-n față.

PAUL: Și cum era?

CHRIS: Îneacăcioasă.

PAUL: Discontinuu?

CHRIS: Neîntreruptă.

PAUL: Imploratoare?

CHRIS: Indiferentă.

PAUL: Enervantă?

CHRIS: Sfârșită. Aproape de stingere.

PAUL: Ca pâlpăirea unei lămpi cu gazul pe terminate?

CHRIS: Dacă vrei... Deși cred că era mai curând ca o pâlpăire care încă își căuta drumul.

PAUL: Definești tusea lui Nicky perfect. Ți aduci aminte de ea.

CHRIS: Am petrecut un timp împreună cu el.

PAUL: Cum era?

CHRIS: Au trecut câțiva ani de-atunci.

PAUL: Ar fi fost posibil ca astă-seară să nici nu te recunoască?

CHRIS: Asta nu s-ar fi putut întâmpla niciodată.

PAUL: Deci a fost prietenul tău cel mai bun?

CHRIS: Prietenul meu cel mai bun?... Eram tânăr pe-atunci. Aproape un copil. Prietenul meu cel mai bun?...

PAUL: Tu cum i-ai spune?

CHRIS: Poate, indispensabil.

PAUL: Prietenul indispensabil nu poate fi și cel mai bun?

CHRIS: Nu.

PAUL: De ce?

CHRIS: Ai prea multă nevoie de el.

PAUL: Deci nu poate fi comparat cu ceilalți. *(Pauză.)* Și acum? Îl poți compara cu ceilalți?

CHRIS: Nu!

PAUL: De ce?

CHRIS: Pentru că „ceilalți” n-au existat. *(Pauză.)*

PAUL: N-am știut că ai avut atât de puțini prieteni...

CHRIS: Când ții tot timpul pistolul în mână, n-ai timp de ei. Ești prea încordat. Față de toți ceilalți.

PAUL: Și față de el, nu?

CHRIS: El nu a reprezentat niciodată un pericol real. Pentru nimeni. Era doar un mic găinar.

PAUL: Sigur?

CHRIS: Sigur! Se ocupa doar de furtisaguri mărunte

PAUL: Cât de mărunte?

CHRIS: Ți-am spus: foarte mărunte.

PAUL: Adică?

CHRIS: Fura bacșișurile pe care le lăsau clienții pe masă.

PAUL: Nu mai mult?

CHRIS: Niciodată!

PAUL: Nimic altceva?

CHRIS: Escrocherii. Cioace...

PAUL: Ce fel de cioace?

CHRIS: Schimba albinele.

PAUL: Schimba albinele?

CHRIS: Da.

PAUL: Când?

CHRIS: Când se juca skanderbeg cu albine la subsuori.

PAUL: Al naibii Nick! Să facă el asta! De ce?

CHRIS: Ca să schimbe soarta întrecerii.

PAUL: În favoarea lui?

CHRIS: În favoarea celui mai slab.

PAUL: Deci nu le schimba ca să câștige pariuri?

CHRIS: Nu! Nici gând. Să echilibreze întrecerea.

PAUL: Și asta-ți plăcea la el?

CHRIS: Printre altele. *(Pauză.)*

PAUL: Faptul îmi dă de gândit...

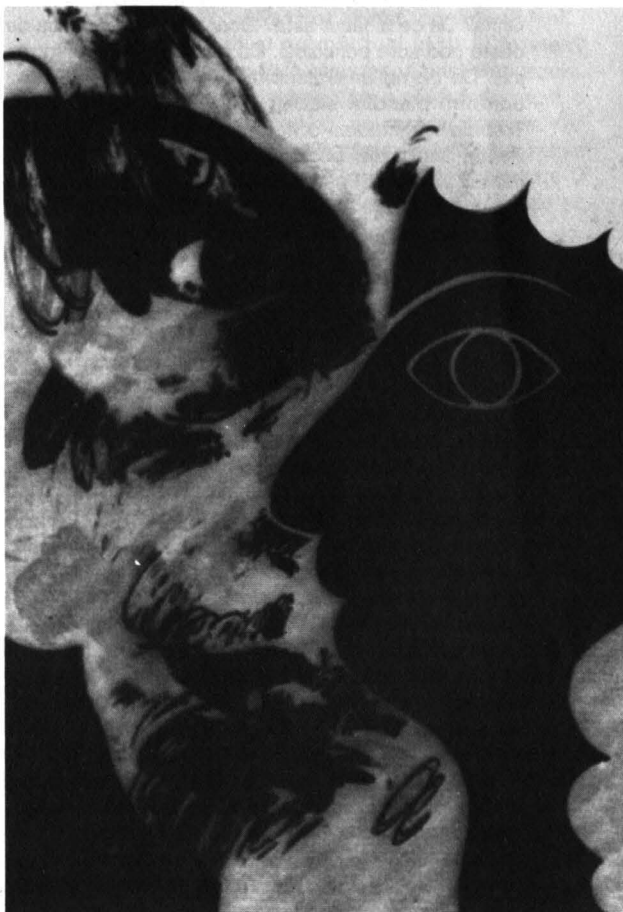
(Paul se ridică și pune muzică. Chris privește în jur.)

CHRIS: Văd că ți-ai cumpărat un nou Picasso.

PAUL: Arcimboldo.

CHRIS: Arcimboldo? Morcovii ăștia nu sunt de Picasso?

PAUL: Absolut!

CHRIS: Și cât ai dat pe el?
PAUL: Prețul pieței.
CHRIS: Prețul pieței?
PAUL: 1 200 000.
CHRIS: 1 200 000!
PAUL: 1 200 000.
CHRIS: 1 200 000 pe zarzavatul ăsta de supă! Poți să-mi spui ce reprezintă? Sau e prea complicat?
PAUL: De ce? (Pauză.) Reprezintă 1 200 000! Și la anul s-ar putea să reprezinte de două ori pe-atât. Eu nu-mi bag banii-n prostii.
CHRIS: Se vede. Când te uiți la tablou, ești foarte sigur de tine. În formă.
PAUL: Ciudat! Așa spunea și nevastă-mea. Cu destulă ciudă în glas. „Pentru un om cu o inimă ca a ta, arăți enervant de bine!”
CHRIS: Linda? Ce face Linda?
PAUL: Aerobică.
CHRIS: Și slăbește?
PAUL: Nu prea-mi arată. Ce-ar fi să vii la noi astă-seară, să vezi?
CHRIS: Nu cred că pot. Ți-am spus, am bebele.
PAUL: Te scapă Organizația.
CHRIS: Mă tem că de data asta nu are cum.
PAUL: Ai avut un șoc. O să-ți treacă. Totul e să nu pui la inimă. Fă ca mine. Ia pastile. Ascultă muzică.
CHRIS: Și combinația asta ajută?
PAUL: Uneori...

(*Liniște. Paul ascultă aria lui Rossini.*)

CHRIS: În fond... De ce m-ai chemat? Care-i problema?
PAUL: Tu!
CHRIS: Eu?...
PAUL: Mai e cineva care susține că aude moartea tușind în mașină?
CHRIS: Nu susțin. Așa este, Paul.
PAUL: Prostii!
CHRIS: Nu sunt prostii.
PAUL: Nu sunt prostii?
CHRIS: Vino până jos, în mașina mea, să te convingi.

(Pauză.)

PAUL: Că mașina ta este goală?
CHRIS: Da!
PAUL: Și cineva totuși tușește în ea?
CHRIS: Poate să ți se pară ciudat, dar așa e.
PAUL: Tușește mașina. S-a mai văzut. Deși este nouă, s-ar putea să aibă un defect de fabricație.
CHRIS: Defectul ăsta de fabricație nu-i al mașinii, ci al lui Nicky-Guriță. (Pauză.) De ce nu vrei să vii să auzi cu urechile tale?
PAUL (își pune o haină pe umeri): Nu că aș crede!

(*Se duc amândoi către ușă. Aria ajunge la apogeu.*)

PAUL: Nu! Acum nu se poate!
CHRIS: De ce?
PAUL: Trebuie să vină Brendini.
CHRIS: Brendini să vină aici?... Înseamnă că e la curent?...
PAUL: Nu îl cunoști? (Dă muzica mai încet.) Nu-ți face griji. O să vină Brendini. Totul e să-ți păstrezi calmul și să-i relatezi exact cum a fost. Cu el nu țin basmele. (Pauză.) Să fii atent, nu-l contrazice, știi că e iritabil. (Pauză.) Uite, ieri, a invitat-o pe Linda la o piesă de teatru, un Boccaccio de ultimul tip, a adus-o acasă cu Rolls-ul lui secular și acolo, în rabla aia, ce crezi c-a încercat? S-o posedă, mă înțelegi?... Evident, Linda

n-a schițat nici un gest și a procedat foarte înțelept, Brendini încerca imposibilul, cred că și în butoiul ăla al lui Boccaccio ar fi fost mai ușor, arcurile scrâșneau, izbucneau triumfal din canapeaua mașinii ca obuzele dintr-o catiușă. (Râde.) Brendini nu trebuie contrazis, se dezamorsează și singur.

CHRIS: Voi încerca.

PAUL: Atunci, totu-i în regulă! Și nu te gânde decât că ai de luat zece mii.

CHRIS: Dacă tot suntem la capitolul bani... Nu mă omor după ei.

PAUL (*mirat*): După cei zece mii?... Nu-mi place cum vorbești! Dar deloc! Și nici celor din Organizație nu le-ar plăcea. Pentru ei, contractul e totul. Fără îndeplinirea lui cuvânt cu cuvânt, Organizația n-ar exista. Și fără ridicarea banilor conveniți pentru îndeplinirea contractului, și moartea lui Nicky-Guriță devine cam ipotetică. Or, el a murit, nu-i așa? (Pauză. Privește atent la Chris, așteptând un răspuns. Chris se duce către fereastră. Privește afară. Rafale de vânt.)

CHRIS: Îmi amintesc, colindam împreună prin ploaie, prin locurile cele mai rău famate, mai dubioase, ne cunoșteau toți șuții, toți caralii, Nicky avea o vorbă bună de duh pentru toți, nu era bombă-n oraș unde să nu ni se dea de băut, Nicky avea numărul lui de hipnotism cu paharele, întindea mâna spre ele și paharele începeau să alunece pe teighea către el, în aplauzele celor din jur – când a fost asta, Doamne, parcă au trecut secole de-atunci, de când umblam căutând-clătinându-ne către casă, dacă se întâmpla să avem vreo coșmelie pe undeva –, apoi Nicky se apuca să gătească vestitele lui spaghetti la două tigăi, îi ieșeau formidabil, niciodată n-am înțeles cum le răsucea aruncându-le dintr-o tigare într-alta, în treacăt fie spus, în tinerețe lucrase pe la circ, „Stromboli”, „Bomboli”, și, în timp ce gătea, își dădea drumul la gură, avea o gură spurcată de parcă ar fi fost mașina de spălat rufele cartierului, ce e ciudat, după ce îi băga și îi scotea, cei înjurați ieșeau de acolo mai spălați și mai apretați ca oricând... (Pauză.) Dar și asta o făceam când aveam o mansardă pe undeva, pentru că altfel, ca să nu stăm afară, în ploaie, strângeam bănuț cu bănuț și intram într-un cinema de periferie petrecându-ne noaptea întreagă în rafalele lui George Raft și Edward G. Robinson, în timp ce în spatele nostru, alții, mai speriați ca noi, beau din sticle turtite și șopteau cu o spaimă abia auzită: „Mamă, mamă, de ce m-ai făcut?”... (Pauză.) Da, pe atunci erau multe cinematografe din astea în care se putea dormi cu schimbul dacă nu aveai destui bani pentru o cameră de hotel.

(*Liniște.*)

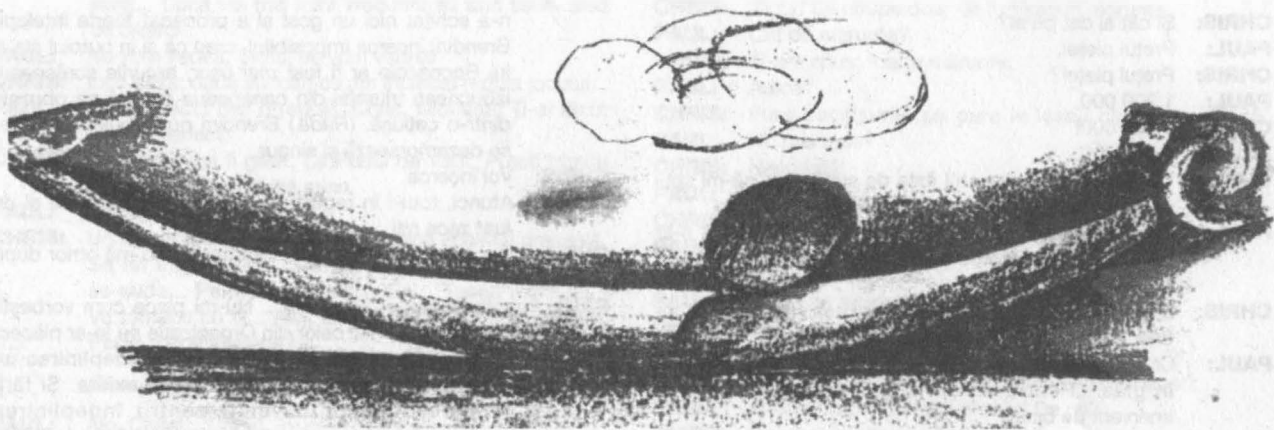
PAUL: Și toate astea le-ai făcut în tinerețe cu Nicky? Dormeați în cinematografe cu schimbul?...

CHRIS: Da. Dacă mă gândesc bine, dormeam mai mult eu, cu gura întredeschisă, sau, cum spunea Nicky, ca un brotăcel pe marginea unui lac. (Pauză.) Așa cred. Dormeam mai mult eu.

PAUL: De ce? El n-avea somn?

CHRIS: Cred că-i plăceau filmele. Lua actorii în serios. Mai ales pe cei care jucau roluri de gangsteri. Cred că îi lua mai în serios pe gangsterii de pe ecran decât pe cei din viața de toate zilele, de lângă el. Sunt sigur că, dacă l-ar fi întâlnit vreodată pe stradă pe Edward G. Robinson, el, care se trăgea de șireturi cu toți criminalii, ar fi tras o spaimă de moarte.

PAUL: Dar nu l-a întâlnit.

CHRIS: Nu! Și asta a fost ghinionul lui. Că astă-seară, pe pod, în loc să-l vadă pe Edward G. Robinson, m-a văzut pe mine. Și asta, în loc să-l îndepărteze, l-a făcut să se apropie.

PAUL: A crezut că ești brotăcelul pe care îl păzea în sala de cinema.

CHRIS: Da! Nu știa că acolo, la Podul de Vânt, este altcineva.

(Pauză lungă.)

PAUL: Îmi dau seama ce ai simțit când ai văzut că cel în care trebuie să tragi este el.

(Tuse înceată. Rafale de vânt. Chris se agită.)

CHRIS: Ascultă! Tu n-auzi nimic?

PAUL: Muzica lui Rossini. Vântul.

CHRIS: N-auzi o tuse, undeva, pe-aici?

PAUL: Poate băieții de-alături. Știi cum se-ntâmplă. Joacă biliard și tușesc.

(Tuse înceată. Chris ascultă încordat.)

CHRIS: Nu știu care-i părerea ta, dar eu zic să mă duc.

PAUL: Tocmai acum? Când trebuie să vină Brendini? Ce crezi că o să zică? „Ăsta ba vine, ba pleacă, ba spune că s-a ținut de contract, ba că mortul mai are puțin de tușit!”...

CHRIS: Spune-mi, chiar o să vină? Până acum n-a venit aici niciodată. De ce ar veni tocmai acum?... Nu, cel mai bine ar fi să mă duc și eu acolo, unde mi-e locul, la Podul de Vânt, să mă uit la apa aia înghețată sub care zace Nicky-Guriță, poate că iese la suprafață și îl rog să-și ia tusea înapoi... *(Se duce spre ușă. Pauză.)*

Totuși... *(Pauză lungă.)* De ce nu mi-ai da banii ăia, dacă tot m-am cărăbănit?... Cei zece mii?... Doar mi-am făcut treaba, banii-s ai mei, așa scrie în contract, nimeni nu mi-i poate reține. *(Șuier de vânt.)*

PAUL: Așa e! Nimeni nu ți-i poate reține, ceea ce scrie-n contract este sfânt. *(Șuierul crește.)*

CHRIS: Am tras! Am avut curajul să trag! Și dacă cineva are îndoieli, că nu mi-am făcut treaba cum trebuie, să mi-o spună în față!

PAUL: Cine să aibă îndoieli? Doar ai făcut o treabă curată. Era noapte și vânt, podul era pustiu...

CHRIS *(râde agitat):* Să știi că era pustiu! Doar vârtejuri de apă și mașinile ce treceau peste pod.

PAUL: Cine să oprească mașina pe pod, ca să vadă un vagabond împușcat? Nimeni!

(Tuse înceată, neputincioasă.)

CHRIS: Și chiar dacă ar fi oprit, îl puneam eu pe fugă!

PAUL: Dar n-a oprit!

CHRIS: Cin' să oprească?... *(Râde.)* Banii-s ai mei!

(Paul scoate dintr-un sertar un plic. Privește la el.)

PAUL: Când am vorbit cu tine la telefon, ziceai că n-ai ieșit din mașină.

CHRIS: Da, da' biștării-s ai mei!

PAUL: Și totuși... Te-am căutat timp de zece minute la telefon. Zece minute întregi. *(Pauză.)*

CHRIS: A trebuit să mă duc undeva.

PAUL: Bănuiam.

CHRIS: Știi unde. Unde se duc oamenii când e frig.

PAUL: Zece minute întregi?

CHRIS: Zece minute? N-am folosit cronometrul.

PAUL: Sub pod? La picioarele podului?...

CHRIS: Ce îi tot dai cu întrebările? La picioarele podului. Doar nu era să fac în mașină. Era nou-nouță.

PAUL: Înțeleg.

CHRIS: M-a costat o groază de bani. Are multe utilități, telefon, schimbător automat de viteze, gresaj muzical, dar lanț la WC au uitat să îi pună.

PAUL: N-am făcut decât să te întreb.

CHRIS: Nu cumva te gândești că după ce l-am ucis pe Nicky-Guriță m-am dus sub pod să-i ascund bijuteriile de familie?... Că așa, părilit, păgubos cum era, avea asupra lui într-o pungă soioasă averea lui Monte Cristo?...

PAUL: Te-am întrebat, mi-ai răspuns. Mă declar mulțumit. Te-ai dus să faci o treabă oarecare undeva. Acolo, sub pod, în timp ce deasupra ta uriau mașinile de mare tonaj. Ca un alibi psihologic.

CHRIS: Nu m-am dus pentru un alibi psihologic. M-am dus să mă piș!

PAUL: Bine. E clar!

CHRIS: Ești mulțumit?

PAUL: Da, sunt!

CHRIS: Că am fost să mă piș?

PAUL: De răspuns. Că ți-ai făcut treaba cum trebuie.

CHRIS: Tu nu faci la fel?

PAUL: Eu?

CHRIS: Când îți vine să te duci undeva, nu te duci?

PAUL *(exasperat):* Ba da. Mă duc. Cum să nu mă duc?

CHRIS: Într-un loc mai ferit?

PAUL: Evident!

CHRIS: Unde nu ești văzut?

PAUL: Sigur că da! Exact!

CHRIS: Sau o faci în văzul lumii? Te piși contra vântului?

PAUL: Ascultă, o mai ții mult așa?

CHRIS: De ce? Ești grăbit? Ai o treabă undeva? Ai nevoie de un alibi psihologic?

PAUL: N-am nici o treabă, dar...

CHRIS: Atunci, vrei să te duci să te piși?

PAUL: Doamne, ce discuție idioată! Dacă ne-ar auzi Linda acum... Ai terminat? Ai epuizat subiectul?

CHRIS: Și dacă nu l-am epuizat, ce ai să-mi faci? Îmi dai banii să plec sau chemi băieții de-alături, să mă ia la poceală? Să mă dezvirginez cu tacurile de biliard? Să mă arunce de la unul la altul ca pe niște spaghetti la două tigăi? Nu ține, sunt rezistent, nu mă las până nu-mi dai biștarii. I-am meritat, îi voi lua. Încă nu s-a născut omul care să nu-mi dea banii pe care mi-i datorează. Nimeni n-a reușit asta. Nici chiar Nicky-Guriță, și el era specialist în a nu-și plăti datoriile. *(Îi smulge plicul din mână.)*

PAUL: Îți datora bani și ție?

CHRIS: Cui nu îi datora?

PAUL: Câți?

CHRIS: Șapte dolari.

PAUL: Șapte dolari?

CHRIS: Șapte dolari. Ți se pare puțin?

PAUL: Doamne ferește! Banii sunt bani! *(Chris vrea să iasă. Paul îl apucă de braț.)* De cât timp ți-i datora?

CHRIS: De doi ani. *(Vrea să iasă. Paul îl ține de braț.)*

PAUL: De necrezut! I-ai împrumutat tu șapte dolari?

CHRIS: Cum mă vezi și cum te văd.

PAUL: Și nu ți l-a dat înapoi?

CHRIS: Nu! *(Vrea să iasă.)*

PAUL: De necrezut! Cum de-a fost posibil? Eu, unul, nu înțeleg! Să lași pe cineva doi ani de zile cu o datorie de șapte dolari! Cum s-a putut?

CHRIS *(bănuitor):* la ascultă! E o poveste mai complicată, ce te tot bagi în ea?... *(Pauză.)* De ce mă tot ții aici?... Care e spul?... Nu cumva și povestea asta a ta cu Brendini e născocită de tine doar ca să... *(Pauză.)* Ce-a fost între mine și Nicky-Guriță nu e treaba ta... *(Vrea să iasă. Paul îl prinde de umăr.)*

PAUL: Cum să nu fie? Doar e vorba de bani. Și banii sunt mai presus de orice. Mai ales dacă sunt ai tăi. *(Chris vrea să iasă, Paul îl reține.)* Auzi, șapte dolari! Trebuia să i ceri înapoi!... Să-l forțezi să ți-i dea! Să dovedești că nu mai ești un brotac! *(Chris vrea să iasă.)* Să îl strângi de gât. *(Îl strânge de gât pe Chris.)* Să îl prinzi pe la spate ca într-un clește și să nu-i mai dai drumul până nu ți-i dădea înapoi cu dobândă.

(Îl prinde pe Chris pe la spate ca într-un clește. Chris se zbate, încearcă să scape din strânsoare, dar nu reușește. Cad amândoi pe jos, se tâvălesc. Chris e gata să dea în primire. Dă de câteva ori din mâini, din picioare, apoi rămâne nemișcat. Plicul îi cade din mână. Liniște. Paul slăbește strânsoarea încet, se ridică. la plicul și îl pune înapoi în sertar. Se duce la baie. Pauză. Se aude apa la baie. Paul iese rânjind. Se încheie la pantaloni. Muzică.)

PAUL: Îți spun eu, de la mine ai multe de învățat, băiețuș! O fi asta Clubul Sugarilor, dar nu pentru dans și bunele maniere. *(Chris tusește încet.)* Ce e? Vrei să te duci undeva? *(Chris face semne că nu.)* Sau tusea mortului a dat și în tine?

CHRIS *(răgușit):* Ascultă! De ce nu-mi dai banii, să plec? Așa scrie-n contract.

PAUL: Sigur că așa scrie. Doar că, vezi, unii socotesc contractul un simplu rahat. Niște tâmpiți! Care cred că se poate trăi numai din iuțea de mână și nebăgare

de seamă! *(Enervat.)* Câți șmecheri din ăștia n-au încercat să mă tragă în piept! *(Pauză.)* Mi-aduc aminte de unul: „Tu ești Paul Lambrini – spunea –, patronul Sugarilor, am venit să-ți ofer protecția mea, ești băiat bun, mintos, aranjat, ai un local elegant, banii curg, dar ce folos dacă nu ai protecție?...“ Eu stăteam aici, în fotoliu, nu prea eram în apele mele, ce mai, pe lângă el păream un pigmeu, Linda se uita în oglindă și îl croșeta din priviri, golanul o saliva și el pe furis, se și vedea în patul ei larg de acasă, în timp ce eu îmi pierdeam nopțile pe aici făcând monetarul... „Cred că noi doi avem ceva în comun – spunea –, tu ai bani, eu o să am grija lor, bate laba, sau nu vrei să scapi de problemă?...“ Rânjea sfidător, era foarte sigur de el, avea umeri largi, mușchiuloși, un refuz ar fi fost o lipsă de chibzuință, până și Linda îi zâmbea prin argintul oglinzii!... Doamne, ce l-aș mai fi scos afară în șuturi, ce l-aș mai fi pocnit, aș fi pocnit-o și pe Linda, dar n-aveam motiv, ea îi zâmbise doar prin argintul oglinzii!... Așa că l-am rugat să vină a doua zi pentru răspuns... N-a mai fost cazul, a doua zi l-au găsit într-un cimitir de mașini. Zăcea într-un portbagaj, a fost destul de greu de înghesuit, dar tu îi știi pe băieții Organizației când e vorba să-nghesuie pe cineva undeva, nimic nu e imposibil!... *(Liniște. Îngândurat.)* De fapt, nici acum nu știu de ce i-am făcut felul în loc să îl angajez. Pentru că îndrăznise să se uite la Linda în oglindă?... *(Își pune puțin whisky în pahar, ia o pastilă. Bea.)* Și acum vii tu și îmi servești niște minciuni cu Nicky-Guriță care pasămite e mort, undeva pe fundul apei, dar tușește la suprafață!

CHRIS: Nu-i o poveste!

PAUL: Păi bine, mă, Chris, drept cine mă iei?... Un fraier din ăla bun de înghesuit într-un portbagaj?... Unul care își crede banii în siguranță dacă îi dă altcuiva?... Care ia de bun tot ce aude?... *(Liniște. Paul se duce la ușă. Ascultă. În șoaptă.)* Cred că băieții s-au dus. Nu mai e nimeni lângă masa de biliard. Cred că s-au dus să-l întâmpine pe Brendini. E momentul să-mi spui adevărul, cât mai e timp. *(Pauză.)* Ce a fost aseară?... Ai luat plasă? Ai vrut să te dai mare și l-ai făcut scăpat pe Nicky-Guriță? Sau ai trecut peste pod?...

CHRIS: N-am trecut peste pod!

PAUL: Păi, dacă ai făcut asta, ești în încurcătură, băiete! Rahatu-i pe tine cât casa!... Ce îmi balmăjești că așa și pe dincolo, crezi că nu se vede pe tine că ești la strâmtoare?... Dumnezeu, dacă te-ai vedea, toate atârnă pe tine, nădragii, cămașa, haina, ridurile, surăsul, pomeții. Ești speriat rău, băiete. Cine te-a aranjat?...

CHRIS: Nimeni nu are prin partea asta curajul...

PAUL: Atunci, dacă nu ăștia de aici, cei din partea „ailaltă“?... Ce ți-au făcut? Te-au prins și te-au băgat la mijloc? Te-au speriat cu bătele lor de baseball? Ți-au dat cu ele pe la testicule? Au jucat mingea cu ele?... Nu ești primul, să știi, am avut și eu parte odată de bătele lor, îi cunosc, sunt niște testibaliști înrâiți...

CHRIS: Dar nu e adevărat...

PAUL: Nu te jena, recunoaște, toți am trecut prin astfel de încercări, îți va fi mai greu la început cu femeile, dar când ne-a fost nouă ușor cu ele?... Hai, spune, cine a fost în mașină cu tine? Chirwasse?

CHRIS: Chirwasse?

PAUL: Longobardi?...

CHRIS: Cine e Longobardi?

PAUL: Longobardi e Longobardi. Și nu mă tot îngâna. Dușmanul de moarte al lui Brendini. De ce crezi că

vine în toiul nopții aici? Și te-am adus și pe tine la club?

CHRIS: M-ai adus? Deci nu am venit de bunăvoie?

PAUL: Te-am adus, ai venit... Tot aveai niște bani de încasat. Cine era la tine în mașină?

CHRIS: Vrei să-ți spun?

PAUL: Tu îți bați joc de mine?

CHRIS: Dacă îți spun, mă crezi?

PAUL: Ce să cred? Că mortu-i la fundul apei, dar tușește la suprafață? (*Îl prinde de guler.*) Ascultă, bă, de ce îți bați joc de mine? Nu te-am angajat eu? Nu te-am crescut eu? Nu te-am învățat eu să joci biliard? Să folosești tacul și furculița? Să îți asortezi cravata la ceea ce trebuie și să înfigi cuțitul în cine trebuie? Că la fructe se pune pe masă o fructieră, dar că pentru brânză nu există brânzotieră? Și că oriunde ții pistolul, la subsuoară sau în pantaloni, totu-i ca scula să nu se vadă?

CHRIS: Paul, dar eu...

PAUL (*se caută de pastile*): Ce ți-am spus, mă, când ai venit prima oară la mine? Ei, ei?... E vorba de un citat... Dintr-o poezie... De un vers...

CHRIS: Paul...

PAUL: Adu-ți aminte... Ceva cu ochiul... Ei?... „Dară ochiu...”

CHRIS: „Dară ochiu-nchis afară, înăuntru se deșteaptă!”

PAUL: Și ai făcut cataractă din cauza asta?

CHRIS: Nu!

PAUL: Nici eu. Și nici n-am de gând să fac. De ce crezi, mă, că te țin aici și nu îți dau voie să o iei razna cu poveștile tale? Măi Chris, măi băiatule, deși ai crescut, mai ai multe de învățat de la hoasca asta bătrână din mine...

(*Dă drumul la o casetă. Se aude o tuse.*)

CHRIS (*uluiț*): Ce-i asta?

PAUL (*mulțumit*): O înregistrare. Perfectă.

CHRIS: Nu se poate! Deci mi-ai băgat și mie un microfon în mașină?

PAUL: Nu eu. Organizația. Credeai că o lichidare ca aia făcută de tine e lăsată la voia întâmplării? Nu-l cunoști pe Brendini.

CHRIS: Nemaipomenit! Dar asta înseamnă că... Dar asta-i dovada că nu v-am mințit! Că tusea de pe casetă e tusea lui Nicky-Guriță!

PAUL: Am oarecari îndoieli.

CHRIS: Dar e tusea lui! Nu o poți contesta!

PAUL: Tusea nu o contest. Doar locul unde a fost imprimată. De partea asta a podului? De cealaltă parte a lui? Sau într-o sală de cinema unde Nicky-Guriță se holba la Edward G. Robinson?

CHRIS: Deci nu-i o dovadă?

(*Paul scoate caseta și o calcă-n picioare.*)

PAUL: Nici măcar că Nicky-Guriță e mort.

CHRIS: Voi sunteți nebuni! Nebuni sau bolnavi! Mai întâi mă trimiteți să-l... Și apoi... Eu nu mai stau cu voi. Ies din Organizație! Dacă am început să ne suspectăm între noi...

PAUL: Și unde te duci? La testibaști? La poliție?

CHRIS: Aș putea să mă duc la poliție. Aș putea să mă autodenunț.

PAUL: Poți să te denunți cât oi vrea, dacă nu există cadavrul...

CHRIS (*hotărât*): Eu m-am dus! N-aveți decât să-mi faceți ce vreți! Știți unde pot fi găsit! La Podul de Vânt! (*Se*

duce lângă ușă, vrea s-o deschidă.) De ce-ai închis ușa?

PAUL: Chris, pe ce lume trăiești?

CHRIS (*tipă*): De ce ai închis ușa?

PAUL: N-am închis-o eu. Nu e închisă pe dinăuntru. Și pot să-ți mai spun ceva. Până nu lămurim chestia asta cu tusea, nici nu se va deschide. Vom rămâne aici. Prizonieri. Tu, pentru că ai mințit Organizația, eu, pentru că am garantat pentru tine.

CHRIS: Dar l-am omorât, Paul! L-am omorât! De ce nu mă crezi?

PAUL: Te cred, Chris, te cred! Doar că, vezi... Aici nu contează ce cred eu, ci Organizația. Și, din punctul ei de vedere, un om care tușește nu-i mort. Pe ea n-o interesează nuanțele, amănuntele, este ca Dumnezeu. Poți să dovedești că, deși tușește, Nicky-Guriță este mort? Atunci suntem liberi! Pentru că, altfel, dacă un om suprimat de Organizație încă tușește, înseamnă că ceva nu e în regulă. Că mecanismul nostru a început să se strice. (*Se duce la combina muzicală, îi dă drumul. Se aude o tuse.*) Ceva nu mai este ca înainte. (*Scoate caseta și o calcă-n picioare. Muzică.*) Așa că, până vine Brendini, caută o variantă mai plauzibilă. Și dacă nu găsești, poate îmi spui adevărul. (*Pauză.*) Ce zici? Oricum, până atunci, aici nu intră nimeni. Și nici nu iese. Iar eu rămân lângă tine. Mâncare, băutură avem... Și dacă dorești ceva special... Vrei niște spaghetti? Nu știu dacă le voi putea face chiar la două tigăi, dar...

CHRIS: Nu doresc nimic special.

PAUL: Atunci, odihnește-te! (*Chris se întinde pe canapea. Pauză.*)

CHRIS: Nu-mi place canapeaua asta! Îmi intră arcurile în spate. Nu ai un pat pliant?

PAUL: Un pat pliant?

CHRIS: Și niște cearșafuri curate și apretate. Ca la mine acasă!

PAUL: Poate vrei și-o fetiță cu ochii migdalați... La ce-ți trebuie ție cearșaf?

CHRIS: Nu crezi că stau destul să pândesc lângă podul ăla de vânt ca să merit și eu puțin confort? Puțină igienă?... Știi bine că toată viața am dus-o ca vai de mine, n-am avut casă, n-am avut masă, așa că, dacă tot am intrat în Organizație, măcar niște cearșafuri curate să am... Când vine cineva la mine în vizită să-i pot oferi niște condiții omenești de dormit.

PAUL: Și până acum a venit cineva?

(*Pauză.*)

CHRIS: În afară de Nicky-Guriță de două-trei ori, nici măcar un picior de iepure șchiop. Și, crede-mă, uneori aș primi în casa mea chiar și un iepure șchiop, numai să nu se teamă de mine...

PAUL: Ce-ai zice dacă într-o seară, în locul unui iepure șchiop, aș veni eu? Rănit. Urmărit de Brendini. Dacă te-ai trezi cu mine, șontăc-șontăc, lângă ușă? La ce te-ai gândi?

CHRIS: La ce m-aș gândi?

PAUL: Da.

CHRIS: Dacă am cearșafuri curate.

(*Liniește. Chris întinde mâna și se caută în buzunarele hainei.*)

CHRIS: N-ai o țigară? Pe-ale mele le-am uitat în mașină.

(*Paul îi aruncă un pachet de țigări. Chris îl prinde din zbor.*)

CHRIS: Astea-s țigări? Nu-mi plac. Sunt parfumate.

PAUL: Sigur că sunt parfumate. Le țin pentru Linda.

CHRIS (*îi aruncă pachetul*): Atunci, dă-i-le ei!

PAUL: I le-aș da, dacă ar veni...

CHRIS: De ce n-o chemi?

PAUL: Ca să nu-i dea voie „băieții” să intre? S-ar speria fără motiv. Închipuie-ți că vine la mine, la clubul meu, și băieții nu-i dau voie să intre. Ea nu pricepe „schemele” noastre. Crede că banii se fac cu tacul de biliard...

CHRIS (*sare din pat*): Mama lui!

PAUL: Poate c-ar trebui s-o sun.

CHRIS: Un purice!

PAUL (*amuzat*): Purici la „Clubul Sugarilor”?... Poate o albină din aia...

CHRIS: Exclus!

PAUL: De ce?

CHRIS: Pentru că azi este luni. Ieri au fost întreceri de Ligă. Și Nicky le-a folosit pe toate. Abia miercuri avea de gând să facă rost de altele... Să le pună în cutiuțe mici, întunecoase, până duminică să fie bine întăritate...

(*Chris ridică privirile.*)

PAUL: Ce-i asta?

CHRIS: Un bâzâit!

PAUL: Iar?...

CHRIS: Ți jur, îl aud!...

PAUL: O vezi?...

CHRIS: O aud!

PAUL: N-o vezi?

CHRIS: Nu-nțelegi? N-o văd, o aud!...

(*Face pași înceți și urmărește o albină nevăzută. Dă cu mâna după ea încercând să o prindă. Nu reușește. O ia de la început.*)

PAUL: Asta îmi mai lipsea! Chris, tu ai halucinații auditive! Ești bolnav rău!... Ne pui în pericol! Culcă-te! Odihnește-te, până dau telefon să văd de ce nu vine Brendini...

CHRIS: Paul!... (*Pauză. Obosit.*) Ce se întâmplă cu noi? Ne adunăm, vrem să facem ceva împreună, ne jurăm credință până la moarte, punem vamă pe Podul de Vânt, ne caftim, ne ucidem pentru bani, mașini, tablouri, femei...

PAUL: Și nu le avem, Chris? Nu le avem? Chiar dacă femeile și tablourile nu prea le înțelegem... Dar le avem! Țista-i esențialul!

(*Chris se întinde din nou pe canapea. Paul se duce la telefon.*)

CHRIS: Două zile și două nopți așteptând... În mijlocul podului. Ca un câine răios! Așteptând mila noastră!... (*Pauză.*) Când m-a văzut, a crezut că sunt Bunavestire. Cel care a venit să îl mântuie... (*Pauză.*) Și eu l-am ucis la ordinul unui om pe care nu l-am văzut niciodată!

PAUL (*la telefon*): Alo!... Brendini încă nu a venit?...

CHRIS: Spune-mi...

PAUL (*cu receptorul în mână*): Oare pe unde o fi?...

CHRIS: Paul, măcar Brendini ăsta există?... Există într-adevăr?...

(*Paul privește la el. Chris așteaptă un răspuns cu gura întredeschisă.*)

3

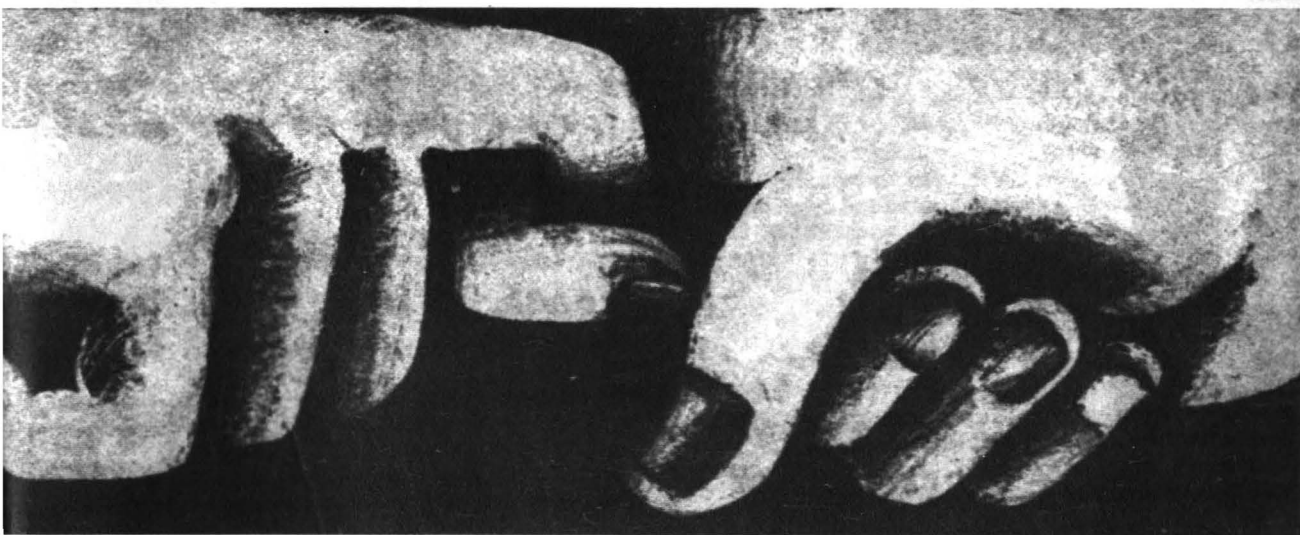
Puțin mai târziu.

Muzică. Paul așteaptă la telefon. Se caută de o pastilă de nitroglicerină. O înghite fără lichid.

Chris, pe canapea.

PAUL (*la telefon*): Linda nu e acolo? Unde dracu' umblă la ora asta?

CHRIS: Câte casete ai tu aici, Paul? Când am venit, ai distrus o casetă, înainte de a mă culca ai dat cu a doua de pământ de nu s-a văzut, și acum... (*Ascultă atent.*) Iar se aude! (*Pauză. Curios.*) Dacă tusea lui Nicky-Guriță s-a plictisit să mă aștepte-n mașină și a venit după mine aici?... Cine m-a pus să trag în el în timp ce tușea?... (*Pauză.*) Nu înțeleg! Când am ieșit din mașină, am trântit portiera, am închis geamurile, n-am lăsat nici o gură de aerisire, nici cât pentru un părț, și acum... (*Pauză.*) Și Brendini care întârzie!... (*Lui Paul.*) Ți-a spus ție că o să vină?... Când ai avut timp să te înțelegi cu el, Paul, când am vorbit cu tine la telefon nu știai încă nimic, și acum... Mie nu-mi place chestia asta cu Brendini, ce să caute el aici pe o vreme ca asta, nu vezi ce-i afară, păcatul lui Dumnezeu, cred că acum, dacă există într-adevăr, Brendini stă într-un fotoliu într-unul din cluburile alea luxoase, făcute

pentru tot felul de granguri astmatici, și soarbe un coniac franțuzesc, discutând despre curse de cai... Așa că noi, ce să mai stăm aici?... Cel mai bine ar fi să se ducă fiecare la treaba lui, tu la Linda-Oglinda și eu la Podul de Vânt... Nu crezi că ar fi mult mai bine?...

PAUL: Lasă-l pe Brendini. Poate că acum este în drum către noi. Cât despre tusea asta, ce îți tot dai cu ea? Toată lumea tușește. Și eu tușesc. Și Brendini tușește. Cât despre cei care se aventurează pe o vreme ca asta pe pod, mamă, ce mai tușesc! Ascultă ce-ți spun, acolo unde-i viscol și vânt, toată lumea tușește.

CHRIS: Așa e! Numai că tusea lui Nicky-Guriță are ceva special.

PAUL: Special? Cât de special?

CHRIS: Cât s-o deosebești de celelalte.

PAUL: Prostii! Am auzit-o și eu. Când vorbeam la telefon. E o tuse ca oricare alta. Prăpădită. Banală! O tuse de om răcit. Nu mi s-a părut ceva special. Dimpotrivă. (Pauză.) Dacă vrei să știi, mi s-a părut cunoscută.

CHRIS: Cunoscută?

PAUL: Da, cunoscută. Familiară. Parcă o mai auzisem undeva. Unde? La tine? La mine, aici? La unul din chefurile de acasă, făcute de Linda-Oglinda?... (Convins.) Mai curând cred că acolo.

CHRIS: Poate că o confunzi...

PAUL: Nu, n-am cum s-o confund, mă urmărește și ziua, și noaptea în somn, parcă o aud și acum, o tuse hârșăită, uzată, trecută prin ciur și dârmon... Da, da!... Uite, când încerc să mi-o amintesc, văd o ușă... O ușă de baie. În spatele căreia... (Muzică.) Și nu o pot desluși din cauza Lindei, care vorbește la telefon. (Muzică.) Îți dai seama ce dilemă, să nu știi cu cine vorbește, să nu știi cine tușește! (Muzică.) Sigur, aș fi putut să scot ușa din tâțâni, să văd cine e după ea, sau să-i smulg Lindei telefonul din mână, dar nu era demn. Am preferat să mă holbez la tablouri, uneori sunt capabil să mă uit la ele ore întregi, întrebându-mă cum de le crește valoarea stând așa pe pereți... (Se uită în ochii lui Chris. Spune silabisit.) Cine a fost în baie atunci? Chirwasse?... Longobardi?...

CHRIS: Nici unul din ei.

PAUL: Sigur?

CHRIS: Sigur!

PAUL (ușurat): Slavă Domnului! M-ai liniștit! Nu mi-ar conveni să știu că cineva de pe celălalt mal îmi călărește nevasta pe malul acesta. Pe celălalt mal, da, dar aici, nu. Niciodată!

CHRIS: Nici dacă ar fi obligată?

PAUL (ului): Linda? Să fie obligată? Îți poți închipui? Să o obligi pe Linda la una ca asta? Crezi că ar fi posibil așa ceva?...

CHRIS: Nu știu. E femeia ta.

PAUL: Linda-Oglinda?

CHRIS: Păi de cine vorbim?

PAUL: Asta mă-ntreb și eu. Mai ales când îmi aduc aminte de felul în care se piaptănă. Atunci când se piaptănă, când se privește-n oglindă, parcă e o năluca.

(Muzica a încetat. Șuier de vânt. Paul se caută de pastile.)

CHRIS: Nu mai lua atâtea pastile.

PAUL: Fac bine. Calmează.

CHRIS: Într-o zi o să te calmeze definitiv.

PAUL: Crezi? Crezi că datorită pastilelor într-o zi aș putea să o iau pe urmele lui Nicky-Guriță? Cel pe care l-ai omorât pentru șapte dolari?

CHRIS: Nu l-am omorât pentru șapte dolari!

PAUL: Atunci, pentru ce?

CHRIS: Asta vroiam să te-ntreb și eu: de ce a trebuit să-l omor?

(Pauză lungă.)

PAUL: Așa a vrut Organizația.

CHRIS: Asta știi. Dar de ce?

PAUL: N-ai spus-o chiar tu? Punea viespi unde și când nu trebuia.

CHRIS: Și vă încurca în pariuri?

PAUL: Enorm!

CHRIS: Bancuri. Explică-mi, de ce?

PAUL: Păi ce pariuri sunt alea când nu știi cine câștigă?

CHRIS: Deci de asta...

PAUL: Ce mai contează?...

CHRIS: Din cauza unor albine...

PAUL: Și a banilor, Chris...

CHRIS: Ce legătură au banii cu albinele?

PAUL: Ce legătură? (Șuieră.) Păi îți dai seama ce se putea întâmpla dacă le puneai peste tot? La jocurile de skanderbeg, la curse, sub șeile cailor, în mânuși la meciurile de box, la cele de judo și de ogari? Dădeam faliment! Se ducea naibii Organizația. Înțelegi, Chris? Organizația nu poate pierde. Aici este vorba de un mecanism care nu se poate opri doar din cauza unor albine... (Pauză.) D-aia e important pentru noi să știm exact ce a fost acolo, pe pod. (Pauză.) Și tu, în loc să ne spui adevărul... (Se plimbă nervos. Se caută de pastile.) Brendini asta care întârzie! (Viscol, răbufnire de vânt.) Și, cum vine, ne ia la-ntrebări, ne sucește, ne învârtește, ne pune să-i dăm raportul, de parcă am fi la armată! Ce vorbim, ce gândim!... (Pauză.) Uneori mă întreb dacă nu ai dreptate și dacă merită să ne dăm cu toții peste cap numai ca să... Dacă toată aventura asta nu e făcută să... (Uimit.) Tu știi care e partea lui din toată afacerea? Te-ai întrebat vreodată care-i procentul pe care îl ia? 30%!... Ai idee câți bani înseamnă asta?

(Șuier de vânt. Chris e tot mai agitat.)

CHRIS: Tu n-auzi nimic?

PAUL: Ascultă ce-ți spun, Chris, vorbesc de bani. De foarte mulți bani. Care ar putea fi ai noștri...

CHRIS: Și eu îți vorbesc de un om. Care făcea cele mai bune spaghetti la două tigăi. Și pe care l-am împușcat. Pentru o mașină de lux. Ca fetele care mă văd conducând să creadă că a sosit Făt-Frumos călare pe calul său alb!...

PAUL: Când ai venit prima oară la mine, ziceai că l-ai prins pe Dumnezeu de piciorul drept. „Nu-i mai dau drumul nici dacă ar fi să se ridice la cer”, spuneai. „Mă voi ridica împreună cu el.” Ai spus-o sau nu? De ce nu te ții de cuvânt? Ai trecut marele tău examen. Ai dovedit că ești bărbat.

CHRIS: Pândesc la capătul podului.

PAUL: Putem încerca ceva serios.

CHRIS (bănuiitor): La ce te referi?

PAUL: Mă refer, nu mă refer, înțelegi tu.

CHRIS: Ce faci tu, Paul, mă ispitești?

PAUL: Eu?...

CHRIS: Vrei să mă atragi și pe mine în capcană? Ca, pe urmă, cineva să-mi tragă și mie un glonte în ceafă când merg la baie?

PAUL: De ce tocmai în baie?

CHRIS: Pentru că e singurul loc unde merg fără pistol. (Râde.)

PAUL: Dacă asta poate fi o capcană... (*Insinuant.*) Ascultă: cine-i Brendini? O fantoșă. O paiată umplută cu rumeguș. O paiată solemnă și reumatică.

CHRIS: Nu te mai ascult!

PAUL (*precipitat*): Nu mă asculta, dar profită... În curând o să fie aici. Singur. El a dat ordinul de lichidare a amicului tău. Lasă tusea pe care zici c-o auzi și răzbună-te. După care, vom trece cu toții de partea ta.

CHRIS: Să treceți de partea mea? De ce?

PAUL: Păi dacă Brendini nu va mai fi, o să trebuiască să-i ia locul cineva.

CHRIS: Și te-ai gândit că eu aș fi tocmai bun.

PAUL: De ce nu? De ce nu?...

CHRIS: Să preiau puterea...

PAUL: Ce zici? (*Pauză.*)

CHRIS: De ce nu o iei tu?

PAUL: Să preiau puterea? (*Pauză.*) Și ce să fac cu ea? Skanderbeg cu albine la subsuori. Nu, aici e nevoie de un om tânăr, cu idei noi, cu o minte ca briciul...

CHRIS: Aha! Adică eu să scot castanele din foc pentru tine, și tu să cumperi tablouri! (*Pauză. Se duce în fața tabloului.*) Nu-mi iese din cap! 1 200 000! Dacă tabloul e fals?

PAUL (*arată colțul de jos al tabloului*): Fals? Uite-aici! Ce scrie?

CHRIS: Scrie ceva? (*Se uită.*) O mângăleală!

PAUL: Mângăleală? E o semnătură. Semnătura artistului.

CHRIS (*se uită atenț*): Ar... hi... baldol...

PAUL: Arcimboldo! Arcimboldo, prostule!

CHRIS: Țsta e h toată ziua!

PAUL: E c...

CHRIS: E h!... Haș!...

PAUL: E c! C autentificat! De specialiști! (*Arată o hârtie.*) Uite!

CHRIS: Ce-i aia?

PAUL: Certificatul de garanție!

CHRIS: Pentru cei 1 200 000?

PAUL: Că tabloul e autentic! (*Chris se uită la certificat.*) Vezi?

CHRIS: Auzi?... (*Pauză.*) De ce n-ai băgat banii în bancă?

(*Pauză lungă.*)

PAUL: Zău, Chris! De ce nu vrei să faci ce îți spun? Chiar și Linda zicea: „Chris e făcut pentru altceva decât să stea să vâmuiască tâmpiții la capătul podului”.

CHRIS: A zis Linda una ca asta?

PAUL: Nu mă crezi? Vrei să-ți confirme? (*Pune mâna pe telefon.*)

CHRIS (*scoate pistolul*): Pune receptorul la loc! Nu vorbești cu nimeni până nu vine Brendini! Ce pui la cale? Vrei să mă-nfunzi și pe mine?

PAUL: Eu?...

CHRIS: Taci din gură!

PAUL: Tac, tac, dar pune pistolul la loc. Știi că stau prost cu inima. Vrei să mor înainte ca tu să apeși pe trăgaci?

CHRIS: Lașule! Dă-mi caseta!

PAUL: Ți-o dau! Care casetă?

CHRIS: Care imprimă tot ce vorbim. Cum a imprimat și tusea lui Nicky-Guriță! (*Încearcă să deschidă combina.*) De ce ai închis-o? (*Nervos.*) Dă-mi cheia!

PAUL: Care cheie? De la combină? Cred c-am uitat-o acasă. (*Speriat.*) Chris, doar n-ai înnebunit! Vrei să mă torni lui Brendini? (*Chris îl scotocește în buzunare.*) Alea-s pastilele mele!

CHRIS: Lasă pastilele!

PAUL: Zău, Chris, îmi pierd răsuflarea! Dă-mi pastilele!

CHRIS: Mai întâi ai să-mi dai imprimarea! (*Paul, cu fața schimbată, se duce împleticit la combină și îi dă drumul. Muzică.*) Nu aia! Nu încerca să mă păcălești! (*Îl lovește cu pistolul. Paul schimbă caseta cu alta.*)

Gâfâie. E gata să-și piardă cunoștința. Cu mare greutate, îi dă drumul. Muzică.)

PAUL: Vezi?... Numai muzică.

CHRIS: Bine, vedem noi, când vine Brendini! (*Îi dă pastilele. Paul înghite una rapid.*)

PAUL (*revenindu-și cu greu*): Auzi unde am ajuns! Să fiu suspectat tocmai de cel care vrea să mă tragă în piept!... (*Își revine încet.*) Care vrea să mă sperie!... (*E tot mai stăpân pe sine.*) Să mă facă să dau cu inima în primire. (*Tare.*) Păi vorba ta, n-am eu inima aia să dau în primire doar pentru că așa vreți voi!...

CHRIS: Noi? Care noi?

PAUL: Voi doi! Tu și cu Linda!

CHRIS: Eu și cu Linda?

PAUL: Păi ce credeai, mă, că nu știu? Că nu m-am prins de mișcare? (*Pauză.*) Ea nu răspunde la telefon, tu bagi spaima în mine cu mortul care tușește. Și dacă nu-mi mai găsesc nici pastiluțele... (*Râde, scoate altă cutie din buzunar.*) Te-am păcălit! Mai aveam una, de rezervă. De care nu mă despart nici în somn!... (*Râde.*) Ți-a plăcut show-ul pe care l-am dat?...

CHRIS: Auzi? Multe aș fi crezut despre tine, că ești cârpanos, laș, impotent, dar nu și că ești nebun!

PAUL: Tu ești nebun. Și mai ales Linda. Dacă-și închipuie că am lăsat ceva pe numele ei... (*Curios.*) Cum te-a convins? De când sunteți împreună?

CHRIS: Noi?

PAUL: Ia să vedem! N-ați fost voi împreună la Edinburgh?

CHRIS: Ba da!

PAUL (*victorios*): Știam eu!

CHRIS: Ce știai? I-ai promis Lindei că mergi acolo cu ea și în ultima clipă ai de comandat-o.

N-am de comandat-o. Dovadă că a mers cu tine.

PAUL: Tu mi-ai cerut!

CHRIS: Și ce-ați făcut acolo?

PAUL: Ce să facem? Am fost la târgul de teatru.

CHRIS: Ce să facem? Am fost la târgul de teatru.

PAUL (*pândindu-l*): Festival.

CHRIS: Târg, festival, tot aia e.

PAUL: Ce-a fost acolo între tine și Linda?

CHRIS: La Edinburgh?

PAUL: La Edinburgh.

CHRIS: Ce să fie? În afară de Shakespeare, nimic.

PAUL: Shakespeare?

CHRIS: Un autor foarte bun. Ne-am amuzat copios.

PAUL: Ce vorbești?

CHRIS: Pe bune.

PAUL: Știi că mă faci să regret? Că nu am venit și eu? Nu de altceva, dar ar mai fi fost cineva între voi.

Mă tem că era imposibil.

CHRIS: De ce?

PAUL: Din cauza locurilor. Nu aveam decât două. Rezervate cu mult înainte. (*Pauză.*) Doar dacă...

Doar dacă...?

CHRIS: Aș fi renunțat eu.

PAUL: Să renunți tu pentru mine la Shakespeare?

CHRIS: De ce nu? Doar ești soțul Lindei.

PAUL: Dar nu și al lui Shakespeare.

CHRIS: Din fericire. Pentru că atunci n-ai mai fi soțul Lindei. (*Pauză.*) Fii liniștit. Aș fi renunțat la locul meu pentru tine.

PAUL: N-aș fi acceptat.

CHRIS: De ce?

PAUL: Să bruez aspirația ta către artă, către frumos? Și apoi, știam subiectul pe dinafară, nu puteai s-o pozezi pe Linda acolo, între două rânduri de scaune, în timp ce Richard al III-lea striga spectatorilor că dă un regat

pentru un cal. Nu ar fi fost de bun-gust. (Pauză.) A fost primul Shakespeare din viața ta, nu?

CHRIS: Da. Până atunci nu mai văzusem nici unul.

PAUL: Înseamnă că ai stat cuminte în fotoliu.

CHRIS: Exact!

PAUL: Cu gura căscată, ca un brotac.

CHRIS: Să zicem...

PAUL: Și pe urmă ai aplaudat.

CHRIS: Da, am aplaudat. Mi-a plăcut foarte mult.

PAUL: Și Linda?

CHRIS: Ce e cu ea?

PAUL: Ți-a plăcut la fel de mult ca Shakespeare?

CHRIS: E greu de răspuns. Sunt atât de deosebiți... Oricum, dacă te-ai gândit la ceva nepermis între mine și Linda, țin să-ți spun că ai făcut o eroare. Linda a fost pentru mine, întotdeauna, o doamnă.

PAUL: Deci o femeie.

CHRIS: Da. O femeie. Inaccessibilă.

PAUL: Ca alea din filme. Din filmele pentru care adunai bănuț cu bănuț.

CHRIS: S-ar putea spune și așa. Când am intrat pentru prima oară în casa voastră, am avut senzația asta. Că am nimerit într-un film. Toate erau ca acolo. Grădina, bazinul interior, statuetele, scările, dormitoare, totul, dar totul. I-am și spus atunci lui Nicky-Guriță.

PAUL: Și el ce ți-a răspuns?

CHRIS: Că lucrurile nu sunt așa cum par.

PAUL: Pentru un parior păgubos ca el, sfârșit, terminat, a intuit destul de bine. Mai ales în privința Lindei.

CHRIS: De ce?

PAUL: Pentru că nu este ceea ce pare.

CHRIS: Dar ce este?

PAUL: Asta e un secret pe care îl știu numai eu. Și nimeni altul nu are voie să îl știe. Pentru că atunci povestea Lindei s-ar termina. Ca filmele alea de pe ecran. Și eu sunt capabil să fac moarte de om ca ea să continue. (Pauză.) Nu, mai bine să rămână ceea ce pare. Adică... (Pauză. Se uită la ceas.) Uite, și-acum. Pe unde umblă la ora asta târzie?

CHRIS: Poate că a ieșit să se plimbe.

PAUL: Pe o vreme ca asta? Pariez cu tine pe zece dolari că-i la cineva care, după ce își face pofa cu ea, se duce la baie ca să tușească.

CHRIS: Nu, așa ceva-i imposibil.

PAUL: Crezi?

CHRIS: Așa ceva nu se poate.

PAUL: Cu o condiție.

CHRIS: Care?

PAUL: Cel care tușește în baie să fii tu. Și sunt tot mai convins că la cheful din seara aia nu erai tu.

CHRIS: De ce?

PAUL: Ți-aș fi văzut pistolul pe măsuta de lângă ușa băii.

(Pauză lungă.)

CHRIS: Mă bucur că te-ai convins singur de asta.

PAUL: Țin seama de evidențe. (Pauză. Concluziv.) Deci la Edinburgh n-a fost nimic între voi.

CHRIS: Nimic. (Pauză.) În afară de...

PAUL (atenț): În afară de ce?

CHRIS: În afară de o ușă. Întredeschisă.

PAUL: Ai lăsat ușa întredeschisă între apartamentul tău și al ei?

CHRIS: Ea m-a rugat.

PAUL (ia o pastilă): Doar atât?

CHRIS: Nu. Mi-a cerut să-i aduc și câteva sticle de șampanie.

PAUL: La ora aceea?

CHRIS: Aștepta musafiri.

PAUL: Pe cine?

CHRIS: Cred că niște artiști. Da, cred că niște artiști, deși, la început, am avut oarecare îndoieli. Aveau un fel ciudat de a vorbi, gălăgios și lipsit de complexe, luând totul în derâdere, fără deosebire, Fondul Monetar și sistemul coreean de poduri fără piloni, prezervativele și rachetele lui Saddam, iaurtul și Inchiziția, după ei toate erau niște măciuci, spuneau măciuci când venea vorba despre purificare, spuneau măciuci când vorbeau despre somalezi, într-un cuvânt, toate erau pentru ei niște măciuci stupide și inutile care nu puteau fi anihilate decât prin marea lovitură a paharului cu vin de pereți sau tavan, ceea ce și făceau.

PAUL: Deci, pentru ei toate erau numai niște măciuci...

CHRIS: Da. Măciuci. Flambate! (Pauză.) Din cauza asta, la început am avut impresia că nu sunt artiști. Doar că pe urmă, când discuția s-a mai relaxat, a fost mai puțin aprinsă, au început să rostească niște replici din piesa pe care tocmai o văzusem. Ba, la un moment dat, în camera mea a intrat, din greșeală, tocmai actorul care-l jucase pe Richard al III-lea.

PAUL: Dezbrăcat?

CHRIS: Nu asta m-a mirat la el.

PAUL: Dar ce?

CHRIS: Că nu mai era cocoșat.

PAUL: Nu mai era cocoșat?

CHRIS: Nu! Era drept, înalt și arăta mulțumit de sine, de parcă ar fi găsit în sfârșit calul pe care îl căuta.

(Pauză lungă.)

PAUL: Richard al III-lea într-un hotel, în camera de dormit a nevastă-mi! Un eveniment, nu-i așa? Cum de nu mi-ai spus nimic despre asta?

CHRIS: Eu știu? Poate pentru că n-a fost singurul cap încoronat din noaptea aceea la ea.

PAUL: Au fost și alții?

CHRIS: Nu ți-am spus? Am nimerit acolo în plin festival Shakespeare.

(Pauză lungă.)

PAUL: Da! Linda e foarte pasionată de artă. Deși, în ciuda tuturor aparențelor, e numai o parvenită. Provine dintr-o familie nevoiașă, obscură, în copilărie părinții ei n-aveau bani nici s-o trimită la școală. (În șoaptă.) Ți spun un secret: nici nu știe să citească. Tot ce a învățat, să se îmbrace, să vorbească, să facă dragoste, istericalele chiar, le-a deprins de la televizor.

CHRIS: Nu te cred!

PAUL: Nu mă crezi?

CHRIS: Tot ce nu înțeleg este motivul pentru care mă minți. Crede-mă, am scos-o în lume dintr-o casă din aia! Ucisesem, ca și tine, un om, un prieten, la comanda Organizației, a fost o treabă perfectă, nu ca asta a ta, am suit într-un malaxor și de acolo, de sus, i-am turnat tot betonul în cap. Apoi, ca să scap de muștrările de conștiință, m-am dus într-o casă din aia și primei curviștine ieșite în cale i-am spus că vreau să o iau de nevastă.

CHRIS: Linda?

PAUL: Când a auzit că vreau s-o iau de soție era să-și iasă din minți. Deși, și acum mă întreb cum ar fi putut ea în clipele alea să-și iasă din ceva ce-i lipsea cu desăvârșire. De fapt, nici eu nu avusesem prea multă minte atunci, dacă fusesem capabil să o cer de soție doar pentru că socoteam că-i mai bine să ai pe cineva

care să-ți dea jos bretelele, pantalonii, decât să o faci singur... Cu atât mai mult m-am mirat când, într-o seară, întrebând-o dacă a dat de mâncare la pisicuțe, mi-a răspuns că nu a avut timp pentru că a fost la Tate Gallery și că vrea să vedem „Fantoma la Operă”!... (Pauză.) De aici, tot ce a urmat n-a fost decât cursul vertiginos al ascensiunii ei de pe locul de femeie care-mi dădea jos nădragii la rolul de doamnă și al trecerii mele pe planul doi. Doi sau trei?... (Pauză.) De la un timp, nici nu mai știi! Doar că toată nebulia asta mă costă enorm și, pe zi ce trece, prețul păstrării ei lângă mine e tot mai mare...

CHRIS: De ce?

PAUL (derutat): De ce?... Pentru că vrea să aibă, să cumpere tot ce-i mai frumos și artistic, într-un mod pe cât de empiric pe atât de catastrofal!

CHRIS: Și nu îți dă mâna?

PAUL: Dumnezeu, dar nu înțelegi? Când ea spune că-i place Picasso, i-ar dori nu doar tablourile, ci chiar pe el, în carne și oase! Și cu Picasso n-am dat exemplul cel mai strălucit, pentru că, din fericire, e mort. Dar mai sunt, din păcate, în viață atâția pictori, actori, compozitori, dirijori, scriitori în ascensiune!... Nu îi pot pune pe băieții mei să îi împuște pe toți, n-are atâtea gloanțe nici depozitul de muniții al Forțelor Armate Regale...

(Pauză lungă.)

CHRIS: Nu trebuia să îmi spui toate astea! Nu trebuia să îmi spui!

PAUL: Da, poate că n-a fost înțelept că ți-am spus. Dar odată și-odată trebuia să mai știe și altcineva de ce pentru mine Linda e ca oglinda. Chiar dacă asta s-ar putea să îl coste.

CHRIS: Trist!

PAUL: Nu-i așa? Și, pe zi ce trece, îmi dau seama că șansele de a o păstra lângă mine, chiar și așa, se micșorează. (Pauză.) Ce crezi? Ce o mai face, totuși, acum, când are atâția artiști valoroși la-ndemână, să rămână alături de mine? Faptul că mă iubește? Că mai e îndrăgostită de mine?

CHRIS: De banii tăi, Paul, de banii tăi!

PAUL (dispera): Totuși, nu i-a avut niciodată! A avut tot ce și-a dorit, casă, mașină, piscină, blănuri, tablouri, bijuterii, dar pe mână nu i-am dat bani niciodată. Și știi de ce?

CHRIS: Nu!

PAUL: Ca să nu am senzația că-mi plătesc impotența. Să nu le dau celor de peste pod și această ultimă satisfacție.

CHRIS: Deci chestia cu bătele de baseball a fost adevărată? (Paul îl privește în tăcere.) Au putut fi atât de cruzi? De nemiloși?

PAUL: De nemiloși? Aici nu e vorba de cruzime sau milă. Asta e regula jocului. Am trecut podul fără acordul lor, am plătit. Toată lumea plătește când trece Podul de Vânt, nu-i așa? Și tu ai plătit!

CHRIS: Doar că eu a trebuit să plătesc cu o viață de om fără să-l trec.

PAUL: Podul pentru care a trebuit să plătești este lumea noastră. Dar ca să intri în ea, mai întâi trebuie să-ți lași tusea la intrare.

CHRIS: Ți-am spus, nu e a mea!

PAUL: Cu atât mai mult! (Pauză.) Ai de ales, Chris! Ești capabil?

(Pauză.)

CHRIS: Îți voi spune ceva ce nu ți-am spus până acum. Ceva ce nu știi nici tu, nici Organizația! (Pauză.) Înainte de a muri, Nicky a mai rostit câteva vorbe. Ultimele. Și, nu știu, faptul că erau ultimele sau pentru că nu îmi venea să cred că îl împușcasem și speram că visez, m-a făcut să le rețin. Avea fața plină de sânge, nu i se mai vedeau decât ochii, dar încolo părea liniștit, mulțumit chiar, ca de obicei când era cu mine. Doar cu o clipă mai serios, mai cumpănit, ca și cum n-ar fi fost demn să țipe, să geamă, față de mine, brotacul... Așa că nu mi-a cerșit privirea, deși poate ar fi trebuit să mi-o ceară, pentru că era ultima privire pe care o mai putea schimba în viață cu mine, cu cineva... Ultima... Doar că eu priveam Podul de Vânt. Absent. Încordat. Ca și când n-aș fi fost acolo, ci altundeva. Cu altcineva... Nici măcar nu eram speriat. Eram numai străin față de mine, față de el, față de tot ce făcusem. Față de ceea ce n-ar fi trebuit să fac niciodată. (Plânge înăbușit.) Și atunci?

PAUL:

CHRIS: Și atunci el a deschis gura și a spus: „Puștiule, să nu-ți pară rău de ce ai făcut, pentru că, dacă faci asta, n-ai să mai poți trăi niciodată în pace cu tine... Și acolo, în pacea ta, în amintirile tale, sunt și eu. Uită tot ce-ai făcut, definitiv, pentru totdeauna, ca să mă poți păstra alături de tine așa cum am fost ani de zile, fericiți sau nefericiți, însă împreună... Pentru că dacă tu pe tine te poți pedepsi, pe mine n-ai voie să mă pedepsești izgonindu-mă din memoria ta temătoare să mai privească-napoi...” (Pauză.) Apoi capul i-a căzut înainte și a început să tușească. Și el, ca să nu-mi murdărească mașina sau ca să nu facă impresie proastă, să moară așa cum văzuse în filme, a început să lupte cu tusea. Nu știu cât a durat. Din gură îi curgea sângele pe bărbie și eu i-am întins o batistă. Dar el, mai mult din priviri decât din mișcare, a refuzat-o. Și am înțeles că până și astfel încerca să mă ocrotească, știind că batista mea cu monogramă poate constitui o dovadă. O dovadă că eu îl uciseseam, deși el știa că nici asta nu e adevărat. Că adevărul e altul... Că toți avem de plătit pentru felul în care trăim, doar că atunci când nu mai putem să plătim trebuie s-o facă altcineva pentru noi... Apoi a murit! A murit, dar tusea lui a continuat să-mi umple mașina, amintindu-mi că nu voi avea decât două căi de ales: ori voi uita ce am făcut, continuând să trăiesc așa cum m-a învățat el, ori... Ori voi uita ce am făcut, ori... Dar tu nu poți uita, Chris!...

PAUL:

CHRIS: Da! Țsta-i păcatul meu! Și probabil că pentru păcatul ăsta al meu va trebui să plătească altcineva... (Pauză.) Să-i spui asta lui Brendini.

PAUL:

Am să-i spun, Chris!... Am să-i spun!...

Pauză lungă. Chris se îndreaptă spre baie. În trecere, pune pistolul pe măsua de lângă baie.

Liniște. Sună telefonul.

Paul se îndreaptă spre el. Se oprește. Se răzgândește și merge spre baie.

Împușcătură. Liniște.

Paul iese din baie. Pare absent, străin față de sine. Pune pistolul pe măsua.

Nu știe ce să facă. Ia o pastilă.

Telefonul sună din nou. Paul privește la el.

Pauză lungă.

Se apropie de telefon. privește la el.

Tuse înceată.